

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 3.listopada 2012

[\[Video\]](#)

Crkvena narav liturgijske molitve

Draga braćo i sestre na prošloj sam katehezi počeo govoriti o jednom od povlaštenih izvora kršćanske molitve – svetoj liturgiji, koja je – kao što se kaže u Katekizmu Katoličke Crkve – "udioništvo u Kristovoj molitvi, upravljenoj Ocu u Duhu Svetome. U njoj svaka kršćanska molitva nalazi svoj izvor i cilj" (1073). Danas bih želio da se zapitamo: posvećujem li u svome životu dovoljan prostor molitvi i, prije svega, koje mjesto u mojem odnosu s Bogom ima liturgijska molitva, osobito misa, kao sudjelovanje u zajedničkoj molitvi Tijela Kristova koje je Crkva?

Da bismo odgovorili na to pitanje moramo se prije svega prisjetiti da je molitva živi odnos Božje djece s njihovim beskrajno dobrim Ocem, s njegovim Sinom Isusom Kristom i s Duhom Svetim (usp. isto, 2565). Dakle molitveni život se sastoji u tome da smo naviknuti na Božju prisutnost i da smo je svjesni, da živimo u odnosu s Bogom kako se žive uobičajeni odnosi našega života, s najbližima, s pravim prijateljima; štoviše odnos s Gospodinom je odnos koji rasvjetljuje sve ostale. To zajedništvo života s Jednim i Trojedinim Bogom je moguć zato što smo po krštenju ucijepljeni u Kristu, počeli smo biti jedno s Njim (usp. Rim 6, 5).

Doista, jedino u Kristu možemo ući u dijalog s Bogom Ocem, drukčije to nije moguće, ali u zajedništvu sa Sinom možemo mu se i mi obraćati kao što mu se on obraćao: "Abba". U zajedništvu s Kristom možemo spoznati Boga kao pravog Oca (usp. Mt 11, 27). Zato se kršćanska molitva sastoji u tome da gledamo neprestano i na uvijek nov način u Krista, da govorimo s njim, šutimo s njim, da ga slušamo, djelujemo i trpimo s njim. Kršćanin ponovno otkriva svoj pravi

identitet u Kristu "prvorođencu svakog stvorenja" u kojem sve jest (usp. Kol 1, 15 sl.). U svom poistovjećivanju s njim, u sjedinjenju s njim, ponovno otkrivam svoj osobni identitet, identitet pravog sina koji gleda u Boga kao u Oca punog ljubavi.

Ali ne zaboravimo: Krista otkrivamo, spoznajemo kao živu Osobu, u Crkvi. Ona je "njegovo Tijelo". Tu se tjelesnost može shvatiti počevši od biblijskih usporedbi o muškarcu i ženi: njih dvoje će biti jedno tijelo (usp. Post 2, 24; Ef 5, 30sl.; 1 Kor 6, 16sl.). Neraskidiva povezanost Krista i Crkve, po ujedinijućoj snazi ljubavi, ne poništava ono "ja" i "ti", već ih uzdiže k njihovom dubljem jedinstvu. Pronaći vlastiti identitet u Kristu znači prispjeti zajedništvu s njim, koje me ne poništava, već me uzdiže u više dostojanstvo, u dostojanstvo Božjega djeteta u Kristu: "Povijest ljubavi između Boga i čovjeka sastoji se upravo u činjenici da to zajedništvo volje prerasta u zajedništvo misli i osjećaja te se, na taj način, naše htijenje i volja sve više podudaraju s Božjom voljom" (Enc. Deus caritas est, 17). Moliti znači vinuti se, putem postupne nužne preobrazbe našeg bića, u Božje visine.

Tako, svojim sudjelovanjem u liturgiji, usvajamo jezik majke Crkve, učimo govoriti u njoj i po njoj. To se, naravno, događa postupno, malo po malo. Moram postupno uranjati u riječi Crkve, svojom molitvom, svojim životom, svojim trpljenjem, svojom radošću, svojom mišlju. To je hod koji nas preobražava.

Smatram, dakle, da nam ta razmišljanja omogućuju odgovoriti na pitanje koje smo postavili na početku: kako naučiti molitvi, kako rastem u svojoj molitvi? Promatrajući model kojem nas je Isus poučio, molitvu Očenaš, vidimo da je prva riječ "Otac" a druga "naš". Odgovor je, dakle, jasan: učeći moliti, hranim svoju molitvu, obraćajući se Bogu kao Ocu i moleći zajedno s drugima, moleći sa Crkvom, prihvaćajući dar njegovih riječi, koje mi malo po malo postaju bliske i bogate smislom. Dijalog kojeg Bog uspostavlja sa svakim od nas, i mi s njim, u molitvi uvijek uključuje jedan "zajedno s"; ne može se moliti Bogu na individualan način. U liturgijskoj molitvi, poglavito euharistiji, i – oblikovani liturgijom – u svakoj molitvi, mi govorimo samo kao pojedinci, ali ulazimo u "mi" Crkve koja moli. I moramo preobraziti naše "ja" ulazeći u taj "mi".

Želim podsjetiti na još jedan važan aspekt. U Katekizmu Katoličke Crkve čitamo: "U liturgiji Novoga saveza svaki je liturgijski čin, osobito slavlje euharistije i sakramenata, susret Krista i Crkve" (1097); dakle to slavi "cio Krist", čitava zajednica, Kristovo tijelo sjedinjeno sa svojom Glavom. Liturgija dakle nije neka vrsta "samoočitovanja" zajednice, već je naprotiv izlazak iz "samih sebe", zatvorenosti u same sebe i pristupanje velikoj gozbi, ulazak u veliku živu zajednicu, u kojoj nas sam Bog hrani. Liturgija uključuje univerzalnost i taj univerzalni karakter mora uvijek iznova ulaziti u svijest svijetu. Kršćanska molitva je bogoštovlje sveopćeg hrama koji je Krist Uskrsli, čije su ruke raširene na križu zato da privuku sve u Božji vječni zagrljaj. To nije nikada samo događaj jedne pojedine zajednice, smještene u određeno vrijeme i prostor. Važno je da svaki kršćanin osjeti i bude stvarno uključen u taj sveopći "mi" koji daje temelj i utočište onom "ja", u Kristovu tijelu koji je Crkva.

U tome moramo imati na umu i prihvatiti logiku Božjeg utjelovljenja: on je, ušavši u povijest i

ljudsku narav, postavši jednim od nas, postao blizak čovjeku, prisutan. A ta se prisutnost nastavlja u Crkvi, njegovu Tijelu. Liturgija nije dakle sjećanje na prošle događaje, već je živa prisutnost Kristova uskrsnog otajstva koje nadilazi i ujedinjuje vremena i prostore. Ako iz slavlja nije vidljivo da je u središtu Krist tada se ne može govoriti o kršćanskoj liturgiji, potpuno ovisnoj o Gospodinu i poduprtoj njegovom stvaralačkom prisutnošću. Bog djeluje po Kristu i mi ne možemo djelovati drukčije osim po njemu i u njemu. U nama mora svaki dan rasti uvjerenje da liturgija nije neki naš "čin", već je djelovanje Boga u nama i s nama.

Stoga, nisu pojedinac – svećenik ili vjernik – ili skupina ti koji slave liturgiju, već je ona u prvom redu Božje djelovanje po Crkvi, koja ima svoju povijest, svoju bogatu tradiciju i svoju kreativnost. Ta univerzalnost i temeljna otvorenost, koja je svojstvena čitavoj liturgiji, jedan je od razloga zbog čega nju ne može smisliti ili mijenjati pojedina zajednica ili stručnjaci, već ona mora biti vjerna oblicima što ih je utvrdila i zadala sveopća Crkva.

I u bogoslužju najmanje zajednice uvijek je prisutna čitava Crkva. Zbog toga u liturgijskoj zajednici ne postoje "stranci". U svakom liturgijskom slavlju sudjeluje zajedno čitava Crkva, nebo i zemlja, Bog i ljudi. Kršćanska liturgija, premda se slavi na nekom konkretnom mjestu i prostoru, i izražava "da" neke određene zajednice, je po svojoj naravi katolička, proizlazi iz cjelini i cjelini vodi, u jedinstvu s Papom, s biskupima, s vjernicima svih epoha i svih mjesta. Što je više neko slavlje nošeno tom sviješću, to će se plodonosnije u njemu ostvarivati autentični smisao liturgije.

Dragi prijatelji, Crkva se čini vidljivom na mnogo načina: u karitativnom djelovanju, u misijskim projektima, u osobnom apostolatu kojeg je svaki kršćanin dužan ostvarivati u vlastitoj sredini. Ipak, mjesto u kojem ju se na potpun način doživljava kao Crkvu jest liturgija: to je čin u kojem vjerujemo da Bog ulazi u našu stvarnost i mi ga možemo susresti, možemo ga dotaći. To je čin u kojem ulazimo u doticaj s Bogom: on dolazi k nama i mi bivamo prosvijetljeni njime. Zbog toga, kada u razmišljanju o liturgiji svoju pozornost usredotočujemo isključivo na to kako je učiniti privlačnom, zanimljivom i lijepom, riskiramo da zaboravimo ono bitno: liturgija se slavi zbog Boga a ne zbog nas samih; ona je njegovo djelo; on sam je subjekt; a mi se moramo otvoriti njemu i pustiti da nas vode on i njegovo Tijelo koje je Crkva.

Molimo Gospodina da učimo svakoga dana živjeti svetu liturgiju, osobito euharistijsko slavlje, moleći u "mi" Crkve, koja ne upire svoj pogled u samu sebe, već u Boga, i osjećajući se dijelom žive Crkve svih mjesta i svih vremena. Hvala!

* * *

Od srca pozdravljam i blagoslivljam sve hrvatske hodočasnike, a osobito maturante katoličkih gimnazija u Požegi i Virovitici predvođene njihovim biskupom Antunom, kao i vjernike župe Uzvišenja Svetog Križa iz Rume u Srbiji te članove hrvatske katoličke zajednice iz Ludwigshafena. Dragi prijatelji, čuvajte živim plamen vjere, upaljen na vašem krštenju i podržavan primjerima svetih mučenika, kako bi i drugi vidjeli radost vašega života u Kristu. Hvaljen Isus i Marija!

Papin apel

Sutra ću posjetiti Loretsko svetište, u prigodi 50. obljetnice poznatog hodočašća blaženog pape Ivana XIII. u to marijansko mjesto, održanog tjedan dana prije otvorenja Drugog vatikanskog koncila.

Pozivam vas da se pridružite mojoj molitvi kojom ću Majci Božjoj preporučiti glavne crkvene događaje koji su pred nama: Godinu vjere i Biskupsku sinodu o novoj evangelizaciji. Neka Presveta Djevica prati Crkvu u njezinu poslanju naviještanja evanđelja muškarcima i ženama našega doba.

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana